

Тарас Жеплінський

Мабуть, кожна молода дівчина мріє про доброго, люблячого чоловіка, з яким вона могла б створити гарну християнську сім'ю, жити щасливим подружнім життям, без сварок, нарікань, у взаємній любові, щоб привести на світ нову людину. Яке щастя переповнює молоду маму, коли вона дивиться на свою новонароджену дитину! Ще кілька хвилин тому вона народжувала її у болях, а зараз усміхнена, бо бачить радісні очі маленького немовляти, які дякують їй за те, що зберегла йому життя. Дитина – це Божий дар, це щастя і радість, а не тягар. Однак чомусь трапляються матері, котрі наважуються знищити подарований їм Богом дар. Аборт! Яке страшне це слово. Але ще страшніше воно для немовляти, що перебуває у материнському лоні. Воно ще таке маленьке, таке беззахисне, але вже має безсмертну душу, вже розуміє, що за мить може покинути цей світ, ще навіть не прийшовши в нього... Кожен аборт – це ще одне зупинене серце. Ще одна пара очей, які ніколи не зможуть бачити. Ще одна пара рук, які ніколи не зможуть торкатись. Ще одна пара ніг, які ніколи не зможуть бігати. Ще одні уста, які ніколи не зможуть промовити слово...

Християнське подружжя, яке живе згідно з Божими законами, отримує від Господа ласку любити одне одного. Плодом такої любові є дитина.

У сучасному світі дуже часто майбутня мати шукає не любові, але приємності, яка звернена тільки до свого «Я». Така поведінка протирічить християнським принципам. У книзі «Мамо! Я хочу народитися», яка була видана рухом «За життя», є дуже гарні і повчальні слова: «Якщо ти не готова до вагітності, ти не готова до статевих стосунків». Як наслідок – через брак материнської любові до зачатого у своєму лоні життя, винною стає невинна дитина, тільки за те, що з'являється на світ тоді, коли її ніхто не очікує. У такому випадку стурбована жінка впадає в паніку, не знає, що їй робити і у такій закритості на Бога бачить лише один вихід – аборт! Вона ще до кінця не усвідомлює, що дитині Творець дав життя, а вона хоче його забрати. Від Господа Бога походить кожне людське життя, і тільки Він один, даруючи його, має право забрати. Мама навіть не знає, якою красивою буде дитина, яку дарує їй Господь! Не розуміє великого дару. Для неї ще закриті поняття любові через гріх, який її засліплює...

Що найчастіше може спонукати жінок робити аборт? Причин може бути чимало: навчання, іспити, написання дисертації, покинув коханий... Причина може бути і доволі банальною: матері зараз просто не готові до народження маляти. Є й серйозніші

аргументи: чоловік примушує, свекруха наполягає, робота не дозволяє... Але, мабуть, найпопулярніше сучасне виправдання абортів – матеріальна неспроможність сім'ї. Якби цей аргумент був визначальним для Діви Марії, котра народжувала свого Сина в «убогій стаєнці» й виколисувала в яслах з сіном, то як би прийшло наше спасіння?! Прикладом для нас є також наші пращури, які не боялися народжувати, навіть у дуже скрутних і воєнних часах, мали завжди багато дітей. Вони не чинили абортів і ні за яких обставин не залишали малечі в дитячих будинках. Ні наших батьків, ні нас не викинули, а виростили в умовах набагато складніших, ніж сучасні. Роблячи аборт, ми знищуємо дане Богом життя, хоч тільки Він знає, як складеться це життя і для чого нам робить такий подарунок. Діти – завжди благословення від Бога. Тому варто наголосити, що ніякі аргументи не можуть виправдати убивства, тим більше рідної дитини!

«Життя є найкращим даром Бога... Що в сучасному світі найбільше знищує мир? Це – аборт, бо якщо матір може вбити своє власне дитя, тоді, що може стримати тебе і мене від взаємного вбивства? Найбезпечнішим місцем на світі повинно бути лоно матері, де дитячко є найслабшим і найбільш безпорадним, в повній довірі цілком віддане матері. Та пам'ятайте, що Ісус сказав: «...усе, що ви зробили одному з Моїх братів найменших – Мені зробили» (Мт. 25, 40)».

Що говорить Церква про вбивство ненароджених дітей?

Церква строго засуджує переривання вагітності і вчить, що дитина вже від зачаття має безсмертну душу, в такий спосіб акцентуючи, що особистісні відносини людини з Богом починаються від самих початків її існування. Святе Письмо навчає про гідність людського життя від самого зачаття: «Перш, ніж я уклав тебе в утробі, я знав тебе; і перш ніж ти вийшов з лона, освятив я тебе» (Єр. 1, 5). Святість і недоторканність людського життя, оперті на особистісних відносинах з Богом, починаються вже з цих перших моментів. Всемогутній, справедливий і люблячий Бог дав людині Заповіді, щоб вона знала, як жити, щоб бути щасливою тут, на землі, а потім і в Царстві Небесному. Одна з цих Заповідей звучить - «Не вбивай!» (Вих. 20, 13). А мама свідомо і добровільно вбиває свою дитину і після цього хоче жити довго та щасливо. Дітей вбивають найрідніші їм люди, які мали б їх захищати... Про таких Святе Письмо говорить: «Проклятий, хто таємно убиває ближнього свого. Проклятий, хто бере підкуп, щоб убити душу і пролити кров безневинну» (Втор. 27, 24-25); «...убивців, і розпусних... пай їх в озері, що горить вогнем і сіркою» (Од. 21, 8). Вже у двох ранньохристиянських творах – «Дідахе» і «Посланні Варнави» (перша половина II ст.) – дітовбивство названо «знаком ступання дорогою смерті».

Святий Василій Великий навчає: «Жінка, яка свідомо вбиває плід, підлягає такій самій карі, як за вбивство. Не нам належить дошукуватися, чи плід вже був сформований, чи ще був аморфний. Бо в цьому разі справедливості вимагає не тільки істота, яка мала народитися, але й той, хто спричинив їй зло, бо, як це часто буває, жінки вмирають від таких процедур. До цього додається вбивство плоду, а це вже друге вбивство, принаймні в намірі тих, хто наважується на такий крок»¹.

Митрополит Андрей Шептицький у своєму посланні «Не убий» наголошує: «Особливішим способом мерзенні, жахливі і протиприродні є випадки, в яких родичі убивають рідних дітей. А може ще гіршими є вони, коли ті діти ще на світ не прийшли. Вже ця сама обставина, що злочину допускається рідний батько або мати, що дитина не може боронитися, що будучи неохрещеною тратить вічне спасіння, – все то обставини, які

роблять зігнання плоду особливішим родом злочину»².

Навчання Церкви стосовно цієї проблеми не змінилося і не може змінитися, позаяк ідеться про найвищу вартість – людське життя, як про це вже багаторазово наголошувалося в учительських документах Церкви. У своїй енцикліці «*Evangelium Vitae*» блаженний папа Іван Павло II наголошує: «Тому владою, яку Христос дав Петрові і його наступникам, ми, разом з єпископами (які безліч разів засуджували аборти), заявляємо, що безпосереднє переривання вагітності, тобто прямий аборт, задуманий як мета чи як засіб, завжди є серйозною моральною провиною, бо це – свідоме вбивство невинної людської істоти. Жодні обставини, жодна мета чи закон на світі ніколи не зможуть зробити прийнятним те, що само по собі є негідним, бо суперечить Законові Божому, що записаний у серці кожної людини, пізнається розумом і проголошується Церквою»³.

Хто є відповідальним за життя?

Людське життя від самого зачаття є цілковито довірене матері, котра про нього дбає та ним піклується, але часом драматичні ситуації чи егоїстичні переконання можуть змусити жінку до знищення життя, яке вона виношує у собі. Згідно з Катехизмом УГКЦ «Христос – наша Пасха», було б несправедливим скинути всю відповідальність за аборт тільки на матір, тому що часто біля неї знаходяться й інші особи, відповідальність котрих можна вважати такою самою, а іноді навіть більшою, ніж самої матері. Може бути винуватим батько дитини, котрий прямо змушує матір до абортів або робить це у непрямий спосіб: залишає її під час вагітності наодинці з проблемами, інколи надто серйозними. Не слід забувати також і про натяки та співучасть, які походять від рідних, близьких та друзів, котрі часто роблять це в ім'я «пошани», «доброго імені», «жіночої свободи». І, нарешті, остання, але нічим не менша відповідальність стосується лікарів та медсестер, які безпосередньо виконують аборт. Опосередковано провина лягає і на всіх тих, хто на суспільному рівні захищає та пропагує аборти⁴.

Духовне відновлення після абортів

Церква своє слово промовила: «Аборт – є абсолютним злом!». Однак що в такому випадку робити жінкам, які все-таки його допустилися? о. Ігор Бойко зазначає, що ми, християни, зобов'язані дбати про них, недостатньо лише сказати їм, що вони вчинили неправильно. Їм потрібно показати вихід, скерувати до навернення та усвідомлення свого вчинку. Насамперед, аборт є раною душі, тому що цим вчинком батьки спричиняють смерть своїх дітей. Рани можуть зарубцюватися, але ніколи не щезнуть, вони з часом перетворюються у шрами. Таку матір дуже мучить совість, але Господь Бог дав нам совість не тільки для того, щоб застерігала нас від зла, але і спонукала виправляти вчинене зло .

Свята Тайна Покаяння є чудовою нагодою через посередництво священника зустріти Христа. Священик – не суддя, а той, хто проголошує милосердя Боже. Христос має силу перемінити рану смерті, яку носить у собі жінка, на джерело життя. Варто пам'ятати, що немає такого гріха, якого Господь не простив би, але потрібно полюбити Господа. Євангеліст Лука згадує про жінку грішницю, якій Христос простив всі її беззаконня, бо «багато полюбила...» (Лк. 7, 47). Проте самого лише каяття недостатньо. Матір повинна змінити своє життя, полюбити Того, хто їй готовий простити⁵.

Блаженний папа Іван Павло II закликає: «Особливу увагу ми хотіли б присвятити вам – жінкам, які допустилися переривання вагітності. Церква знає, скільки чинників могло

вплинути на таке рішення і впевнена, що у багатьох випадках це було болісне, а може, навіть і драматичне рішення. Мабуть, рана ще не загоїлася у ваших серцях. Але однаково, те, що сталося, було й буде глибоко негідним. Та не журіться і не втрачайте надії. Навпаки, намагайтеся витлумачити це випробування. З покірністю та довірою покайтеся, якщо досі ще цього не зробили. Отець усього милосердя чекає на вас, щоб подарувати вам своє прощення і мир у таїнстві сповіді. Ви зрозумієте, що нічого ще не втрачено, і зможете попросити пробачення у своєї дитини: вона тепер живе в Бозі. Спираючись на допомогу та пораду прихильних до вас і досвідчених людей, ви зможете зробити свій болісний досвід чи не найпереконливішим аргументом на захист вселюдського права на життя. Ваша самовідданість у служінні життю, яка може увінчатися народженням нових людських істот, ваша готовість до прийняття й турботи про тих, хто найбільше потребує вашої близькості, спонукає по-новому побачити людське життя»⁶.

На завершення буде доречним вказати на слова професора богослов'я, Тадеуша Сичня: «Знищуючи без розголосу людей ненароджених, ми самі стаємо суспільством мертвих людей. По кому подзвін? Невже ніхто його не чув? Чому не чути поминального дзвону по тих, хто відходить? Невже в мертвій тиші цього мовчання не чути тривоги і перестороги? Спаси ненароджене, аби спасти себе самого. Аби самому не вмерти морально»⁷.

Тарас Жеплінський. Мамо,збережи мені життя!//СЛОВО № 1 (49) 2012, с.14-16